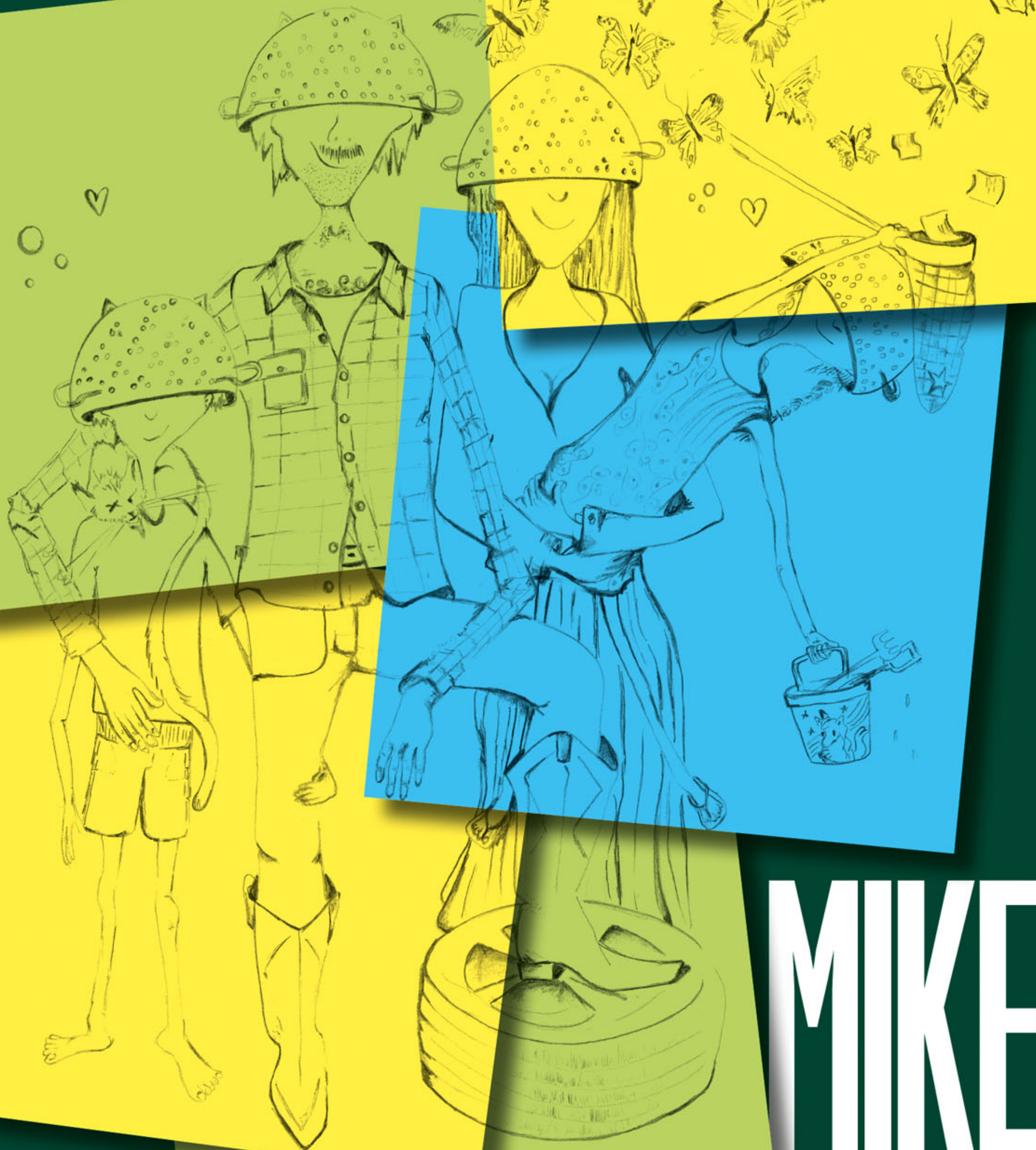

Marijke Umans

GEWOON

MIKE

DE EENHOORN

OVERLEVINGSPAKKET

Mama had al eerder opgemerkt dat ze dacht dat ik mijn vergeetachtigheid van papa had. Ik was ervan overtuigd dat het in mama's genen zat, want voor alles wat ze doet, maakt ze lijstjes.

Na een paar dagen op avontuur met papa, kan ik niet zeggen wie er nu het vergeetachtigst is van hen beiden. Ik heb het geloof ik getroffen met twee ouders die dat als eigenschap hebben. Misschien zijn ze wel vergeten dat ze elkaar eigenlijk graag zien en dat kinderen twee ouders samen in één huis best fijn vinden.

Misschien zijn ze wel vergeten waarom ze ooit uit elkaar gegaan zijn. Of ja, waarom papa vertrokken was eigenlijk. Ik weet niet wat ze precies vergeten waren, maar wel wat papa nu vergeten is.

Papa had een lijstje. Dat had ik duidelijk gezien. Een lijstje om te gaan kamperen. Nu we spullen nodig hebben van zijn lijstje, blijkt dat die spullen thuis liggen. Omdat hij dacht dat alles in de camper lag, zegt hij, maar dat is een smoes. Een flauw excuus. Papa is het niet expres vergeten, maar per ongeluk. Daar ben ik zeker van.

Hij kan er zelf niet bij dat hem zoiets overkomt. Volgens papa heeft hij dat in Australië nooit meegemaakt en willen ze hem iets vertellen met heel dit avontuur. Met 'ze' bedoelt hij de krachten van de natuur. Papa zegt dat het universum zo werkt en dat niets voor niets gebeurt. Wat hij daarmee bedoelt, weet ik niet precies. Als ik even tijd heb, zal ik daar over nadenken. Maar niet nu. Nu hebben we overlevingspullen nodig.

Waarom we het nu nodig hebben, is heel eenvoudig. Toen we gisteren terugkwamen van onze verkennings-tocht, stond de camper zichtbaar schuin. Het was niet gewoon een blokje dat scheef zat, maar een hele band die lek stond. De linkervoorband. De band die ontplofte. De reserveband waar papa extra naar gekeken had. Papa koos voor een echt avontuur. Zodat hij zich een beetje in Australië kon wanen. Geen mobieltje dus, geen mogelijkheid om mama op te piepen en in de directe omgeving geen teken van leven.

Dat van het toiletpapier en de tandenborstel had ik intussen al opgebiecht. We hebben bladeren geplukt en een klein beetje laten drogen tussen twee plastic

borden. Alle borden zijn van harde plastic, zodat ze niet stuk rammelen bij het rijden.

Die half gedroogde bladeren gebruiken we nu aan het toilet, als we binnen gaan. Dat doen we enkel in nood, want het toilet legen kan hier niet. Plassen kan tegen de bomen, en ja, de grote boodschap is eigenlijk ook fijner in het wild. Als je niet in de brandnetels gaat zitten, of niet in een mierenhoop gaat staan tenminste. Buiten kan je verse bladeren of breed gras plukken. Wel even checken op bladluizen of andere kleine insecten natuurlijk. Die overlevingstool kende ik al.

Gelukkig ken ik mama's nummer uit mijn hoofd, dus we hebben een plan. Papa vond het eerst niet zo'n goed idee, om mama erbij te betrekken. Hij wil het eigenlijk het allerliefst allemaal zelf oplossen en pas achteraf aan haar vertellen. Maar in dat geval moeten we eerst mensen zoeken, dan moeten die mensen ons naar een bandencentrale brengen én terug meenemen en vervolgens moet papa de band vervangen om dan terug naar huis te rijden. Als de camper dan nog start. Een camper moet je na een poosje terug opladen, want al de stroom die we nu gebruiken, komt van de batterij. In het bos kan je

nergens batterijen opladen. Toch niet van campers, dat kan wel op een campingplaats of parking, weet papa. We hebben zo goed als niets verbruikt sinds gisteren. Mama's hulp lijkt dus de snelste én eenvoudigste oplossing. Als ze niet net naar zee vertrokken is met Arabella, want dan zullen we wel erg lang moeten wachten op ons rescueteam.

Na ons stevig ontbijt, een heerlijk ei met spek klaargemaakt op een vuurtje buiten om geen energie te verspillen, maken we een tas klaar.

We maken een overlevingspakket voor twee dagen. We stoppen alles in de rugzak die papa niet vergeten is. We rekenen twee dagen voor de zekerheid. Voor als we het noorden kwijt raken en verdwalen in het bos bijvoorbeeld.

Normaal is het niet nodig. Volgens papa vinden we binnen de halve dag wel een huis waar we kunnen aankloppen of een baan waar een auto voorbijrijdt. Ik voel me nog steeds veilig bij papa, maar wil op dubbel veilig spelen. Je weet nooit dat het huis onbewoond is of er net vandaag bijzonder weinig auto's met extra plaats voorbijrijden.

We checken samen ons nieuw gemaakt lijstje voor onze trektocht in de wildernis.

'Oké papa, ik lees het lijstje voor en jij legt de spullen allemaal op de rugzak aan de buitendeur, een plan?' vraag ik. 'Een prima plan Mike, een topteam wij. Lees maar voor.'

Een touw

'Check Mike, heel lang en stevig,' bevestigt papa. 'Goed om van boom tot boom te zwieren,' lacht hij. Hij overdrijft en buigt zijn armen om zijn spierballen te showen.

Slaapzak

'Hebben we niet nodig Mike, we nemen een laken. Dat is makkelijker.'

'Papa, je hebt er geen mee, toch?'

'Nee Mike, ik wilde er een meenemen, maar mama opperde om de dons mee te nemen, dus ja. Ik heb naar haar geluisterd, Mike. Gezellig toch, een dons zo in de camper.' Hij laat zijn tanden zien om te verdoezelen dat hij ook dit vergeten is. Ik zet een streep door slaapzak.

Zakmes

'Check Mike, speciaal gekocht. In Australië heb ik een kanjer van een mes, daar konden we zelfs een everzwijn mee villen. Messen horen niet in handbagage,

dus dat ligt nog daar. Ik kocht hier een gloednieuw Zwitsers zakmes. Handig, altijd en overal.'

Een zeil, 'check'

Kompas, 'check!'

Zaklamp, 'yep'

'Gipsafdruk van de kapotte band,' 'volledig genoteerd!'

Vuur, 'stenen Mike!'

Proviand. 'Papa, proviand, wat is dat ook al weer?' Papa legt zijn vingers op elkaar in een punt en brengt die naar zijn mond. 'Ja, eten en drinken,' lach ik, 'ook waar.'

'We hebben deze ochtend alle eitjes opgegeten, wat hebben we nog behalve koeken, papa?'

We zoeken ons suf in de camper. We vinden koeken, cornflakes en chocola. Helemaal onderin ook nog een gekneusde appel ... Overleven op koeken kan best, lijkt me. 'Misschien vinden we wel wat bessen in het bos,' lacht papa, 'en anders, het kan slechter dan water en koeken, toch?'

'Mike, we hebben alles. Laten we vertrekken zodat we niet verrast worden door het donker straks. De tijd kan snel gaan.' We sluiten de camper af en vertrekken met onze wandelschoenen en een extra trui richting hulp.

**Fragment uit Marijke Umans, *Gewoon Mike*,
De Eenhoorn, 2022.**

**Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve
doeleinden en niet verder worden verspreid.**